

občanům čsl. a jest proto povinna vydati uvedeným osobám potvrzení o tom, že mají v obci dosud domovské právo, jehož tam nabyly po 1. lednu 1910.

Jak patrně z rozhodnutí župního úřadu ve spojitosti s odůvodněním usnesení městské rady košické, vycházel však župní úřad ve svém rozhodnutí z právního názoru, že obec může osobám uvedeným v § 9 cit. zák. vydati zmíněné potvrzení pouze tehdy, když osoby ty neještě podaly nejpozději do 31. prosince 1921 žádost za přiznání čsl. státního občanství, nýbrž když tato jejich žádost byla také příznivě vyřízena.

Tento právní názor župního úřadu jest však, jak plyne z hořejších úvah, zřejmě mylným. Pro tento mylný právní názor bylo tedy nař. rozhodnutí župního úřadu zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 3497.

Administrativní řízení. — Řízení před nss-em (Slovensko): * Otázku, zda straně bránila v podání opravného prostředku nepřekonatelná překážka ve smyslu § 9, odst. 1 zák. čl. XX. z r. 1901, jest nss-u přezkoumati jednak s hlediska § 7 zák. o ss po té stránce, zda adm. úřad správně vyložil zákonný pojem nepřekonatelné překážky, jednak s hlediska § 6 zák. o ss, pokud jde o úsudek úřadu, zda konkrétní okolnosti způsobily takovou nepřekonatelnou překážku.

(Nález ze dne 16. dubna 1924 č. 6452).

Věc: Gustav a Anna V. v P. (adv. Dr. Al. Posselt z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o zmeškání lhůty k podání rekursu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Užší výbor pro obrat nemovitostí v Bratislavě usnesením z 9. června 1922 odepřel schváliti kupnoprodejnou smlouvu z 24. dubna 1922 uzavřenou mezi st-ly jako prodávajícími a Janem a Kateřinou B. jako kupci. Usnesení to bylo doručeno st-ům dne 15. června 1922. Do tohoto usnesení podal August V. dne 7. července 1922 rekurs spolu se žádostí, aby promeškání lhůty bylo omluveno, ježto pro nemoc nemohl svou záležitost odevzdati advokátu. Užší výbor pro obrat nemovitostí usnesením z 10. července 1922 nevyhověl žádosti za uvedení k předešlému právu a rekurs zamítl jako opožděný. Toto usnesení bylo nař. rozhodnutím potvrzeno.

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle § 9 zák. čl. XX. z r. 1901 může ten, kdo pro nepřekonatelnou překážku nemohl apelaci nebo revisi včas podati nebo na obeslání úřadu včas se dostaviti, žádati za ospravedlnění tohoto zmeškání.

Důvodem pro restituci in integrum jest tedy nepřekonatelná překážka. V té příčině August V. tvrdil, že byl nemocen, což dokazoval lékařským vysvědčením, a uváděl, že nemoc mu překážela, aby svoji záležitost mohl včas odevzdati advokátovi, který by další kroky učinil. Z lékařského vysvědčení jest zřejmo, že šlo o nemoc, která se i ambulantně léčí, a že by na sporné věci zúčastněné manželce st-ově něco

překáželo, aby včasné podání rekursu za sebe i svého manžela obstarala, nebylo v řízení správným tvrzeno. Tuto skutkovou podstatu shrnul žal. úřad v důvodech svého rozhodnutí, ve kterých uvedl, že nemoc Gustava V. nebyla tak těžká, že by napsání a podání rekursu poštou zneumožňovala a konečně mohla spolurekurující manželka potřebnou poradu u advokáta obstarat a podání rekursu včas zajistiti.

Z důvodů těch jest patrné, že žal. úřad vychází z právního náhledu, že »nepřekonatelnou překážkou« ve smyslu zák. není onen faktický stav osoby, jenž brání, aby osoba ta používajíc pomoci osob třetích nebo užívajíc cesty písemné, úkon procesní, o nějž jde, provedla. Proti tomuto právnímu pojetí zák. stížnost nijakých nevznáší námitek, nýbrž polemizuje toliko s hodnocením zjištěné skutkové podstaty, snažíc se dokázat, že nebyla tu možnost žal. úřadem předpokládaná rekurs proti usnesení ze 7. července 1922 včas podati.

Nss nemůže však dle § 6, odst. 1 svého zák. přezkoušeti ve věci skutková zjištění žal. úřadem provedená, smí toliko k tomu pozírat, zdali tato zjištění se stala formálně správně, t. j. jsou-li ve shodě se spisy a úplná a neshledala-li se při jich provedení podstatná chyba procesní (§ 6, odst. 2).

Stížnost neuplatňuje žádnou z těchto námitek v odst. 2 § 6 zák. o ss uvedených a zde jedině přípustných a ani nss neshledal nijakých vad řízení, jichž by měl dbáti z povinnosti úřední.

Za tohoto stavu nedostávalo se zák. důvodu, aby dle § 9 výše cit. zák. članku st-li mohlo býti povoleno navrácení v předešlý stav a jest zamítnutí žádosti toho se domáhající ve shodě se zák. — — —

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3498.

O b e c n í v o l b y. — Ř í z e n í p r e d n s s - e m: * Ke stížnosti do rozhodnutí úřadu, kterým nebylo vyhověno návrhu aspoň desetiny voličů dle § 19 zák. z 31. ledna 1919 č. 75 Sb., jest oprávněna jen táž desatina voličů, která návrh podala, nikoliv jednotlivý její člen nebo jiný volič.

(Nález ze dne 16. dubna 1924 č. 6453).

V ě c: Libor F. ve L. (adv. Dr. Rud. Bloch z Prahy) proti okresní správě politické v Litovli o způsobu volby v obci.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti desetiny voličů v L. za provedení volby ob. zast. dle zásady poměrného zastoupení ve smyslu § 19 řádu volení do obcí z důvodu, že dle sdělení ob. rady v L. byla žádost tato podána opožděně, t. j. dne 2. září 1923 o 12. hodině v poledne, tedy po uplynutí předepsané 8 denní lhůty.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí Liborem F. podané uvažoval nss takto:

§ 19 zák. č. 75/1919 stanoví, že v obcích, které nemají více než 700 obyvatelů, konají se volby podle zásady relativní většiny, leč že by v ustanovené lhůtě zažádala aspoň desatina voličů zapsaných ve